

N:o 149.

Af herr **A. Svenson** i Edum, om antagande af vissa bestämmelser rörande bevilning af jordbruksfastighet.

I anledning af Kongl. Maj:ts nu till Riksdagen aflemnade propositioner, om ändringar dels i kommunallagarne dels i bevillningsförordningen, för den händelse att Riksdagen antager Kongl. Maj:ts förslag om värnpligt och grundskatteafskrifning! m. m., tager jag mig friheten fästa uppmärksamhet på följande:

I statsrådsprotokollet, som finnes bifogadt Kongl. Maj:ts proposition n:o 11, framhåller chefen för civildepartementet, att flera oegentligheter skola uppstå genom rubbning af den bevillning, som är gällande och hvarpå vårt skatteväsen m. m. är till stor del grundadt. För att afhjelpa en del af dessa olägenheter, som nu skulle uppstå genom jordbruksfastighetens höjande från tre till sex öre för ett hundra kronors taxeringsvärde, föreslår departementschefen endast ändring i kommunallagarne. Men landstingsförordningen, som också häraf rubbas, anser departementschefen det oaktadt böra bibehållas oförändrad. Mig förefaller det, som man skulle kunna på ett mycket enkelt sätt nå samma mål, nemligen jordbruksfastighetsbevilningens höjande, utan att rubba den hittills bestående bevillningen. Man behöfde endast enligt mitt förmenande antaga olika benämningar på bevillningen, t. ex. allmän, grundskatte- och tillägg- eller tillfällig.

Bevillningsförordningens 1 § kunde ändras t. ex. så:

Denna bevillning utgår för hvarje fulla etthundra kronor:

Bih. till Riksd. Prot. 1892. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 26 Häft. (N:is 149—152.) 1

- 1 för jordbruksfastighet
  - a) allmän med 3 öre
  - b) grundskatt med 3 öre
- 2 för annan fastighet
allmän med 5 öre.

Erfarenheten har visat, att, äfven då staten icke varit i behof af detta slag af bevillning, man ändå måst, för att icke rubba det bestående i andra afseenden, uttaga sådan; och, när större bevillning erfordrats, har man af samma anledning antagit benämningen tilläggsbevillning. Och skulle, om man tillämpar samma grundsats nu, enligt mitt förmenande, bevillningsgrunden, hvarpå andra lagar och författningar sig grunda, icke rubbas, och vore i så fall den af Kongl. Maj:t förslagna förändringen i kommunallagarne icke behöffig.

I instruktionen för taxeringsmyndigheterna bestämmes, att då vid jordbruksfastighetsvärdets åsättande sådana byggnader eller inrättningar, hvilka icke begagnas för jordbruket och dess binärningar tillhörande rörelse, skola särskildt taxeras. Denna bestämmelse tillämpas mycket olika, och synes mig icke vara fullt betryggande för att uppnå en likformig och rättvis beskattningsgrund.

Jag vill endast framhålla ett exempel på, hur det i verkligheten kan gestalta sig vid jordbruksfastighetstaxering: tvenne till afkastning och andra förmåner lika gårdar äro bebyggda, den ena med enkla och tarfliga men för gårdens nödvändiga behof tillräckliga åbyggnader, den andra med dyrbara och öfverdådiga, hvilka ändock måste anses tillhöra jordbruket, emedan ingen annan rörelse der bedrifves. Den senare af dessa egendomar taxeras till dubbelt, ja, ofta ännu mer, mot den förra. Detta kan vid första påseende synas rättvist, men så är det icke, och det därför att denna taxering ligger till grund för de flesta beskattningar. Orättvisan är stor redan nu, och när den snart i kraft trädande nya väglagen kommer att tillämpas, blir den härutaf ännu mer i ögonen fallande och till sist outhärdlig. Men, invändes här, den som har råd att bygga öfverdådigt, har också råd att skatta därför. Ja, om det endast drabbade honom, så vore derom icke mycket att säga, men rätt vore det icke ändå, ty det är att lägga sten på börda. Det skulle kunna anföras många exempel på sådana missförhållanden i verkligheten.

För att vidare utgå från ofvannämnda exempel, så kan det omöjligt försvaras, att man af tvenne i afkastningsförmåga jemgoda egendomar af

den ena utkräver dubbelt eller mera än af den andra i skatteväg; och så kommer den nya väglagen och lägger ytterligare börda på den förut tyngst beskattade.

Hittills har någon utsigt, om ock ringa, funnits, att ändringar och rättelser i någon mån kunnat ske. Men denna utsigt förmärkas betydligt, hvad vägunderhållningsskyldigheten angår. Vägdelningar kunna naturligtvis ej förekomma så ofta som taxeringar af jordbruksfastighet.

På grund af hvad jag sålunda anfört, hemställer jag vördsamt:

1:o att, i händelse Riksdagen beslutar höja bevillningen för jordbruksfastighet, antaga olika benämningar på den hittills gällande och den förhöjda;

2:o att, i bevillningsförordningen göres den bestämelsen att vid taxeringsvärdets åsättande å jordbruksfastighet hufvudsakligast fästes afseende vid dess afkastningsförmåga.

Stockholm den 30 januari 1892.

A. Svenson
från Edum.

N:o 150.

Af herr **E. Thermo**, om nedsättning i lokalportot för brevkort.

Då Kongl. Maj:t genom utfärdande af nådiga kungörelsen af den 21 december 1888 beträffande postverkets rätt i fråga om befordran af bref och brevkort m. m. beseglade det s. k. postmonopolet, anbefaldes i